

РЕШЕНИЕ

№ 5010

гр. София, 28.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 46 състав,
в публично заседание на 29.06.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Желева

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **10682** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и сл. от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК:[ЕИК], с адрес: [населено място],[жк],[улица], [жилищен адрес]00, чрез С. С. П. в качеството му на управител срещу Ревизионен акт /РА/ № Р-22220219001605-091-001/03.02.2020 г., издаден от Т. Б. Г. на длъжност началник на сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С. – орган, възложил ревизията, и М. С. С. на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С. – ръководител на ревизията, в частта, в която е потвърден с Решение № 702/28.04.2020 г. на директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ /ДОДОП/ при ЦУ на НАП.

С жалбата се оспорва ревизионният акт в частта, в която на жалбоподателя е отказан данъчен кредит по Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/ за следните периоди: м. 03.2018 г. в общ размер на 4100,00 лв., м. 08.2018 г. в общ размер на 3740,00 лв., м. 10.2018 г. в общ размер на 3150,00 лв., м. 11.2018 г. в общ размер на 8011,00 лв., м. 01.2019 г. в общ размер на 19 418,00 лв. и м. 03.2019 г. в общ размер на 10 200,00 лв., като включително се оспорват и начислените лихви и извършеното прихващане на тези задължения от ДДС за възстановяване в същия ревизионен акт. Изложени са доводи за нищожност, а при условията на евентуалност – за незаконосъобразност на процесния РА, изразяващи се в нарушения на процесуалните правила, на материалния закон, на трайната съдебна практика и в необоснованост на изводите на органите по приходите.

В съдебно заседание жалбоподателят [фирма] – редовно призовано, не се представлява.

Ответникът – директорът на ДОДОП – редовно уведомен, не се явява, не се представлява.

СГП – редовно уведомена, не изпраща представител.

Административен съд – София – град, Трето отделение, Четиридесет и шести състав, като взе предвид представените и приети по делото доказателства и становищата на страните, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ № Р-22220219001605-020-001 от 15.03.2019 г. е възложено извършването на ревизия на [фирма] за установяване на задължения по ЗДДС за данъчни периоди от 01.11.2018 г. до 31.01.2019 г. Заповедта е връчена на 27.03.2019 г. по реда на чл. 29, ал. 4 вр. чл. 30, ал. 6 от ДОПК.

На основание чл. 112, ал. 2, т. 1, чл. 113, ал. 3 и чл. 114, ал. 2 от ДОПК е издадена Заповед за изменение на заповед за възлагане на ревизия /ЗИЗВР/ № Р-22220219001605-020-002/18.04.2019 г., с която е изменен обхватът на ревизията, като е възложено същата да обхване задълженията по ЗДДС за данъчни периоди от 01.03.2018 г. до 31.10.2018 г., от 01.03.2019 г. до 31.03.2019 г. и от 01.11.2018 г. до 31.01.2019 г.

По реда на чл. 113, ал. 3 от ДОПК срокът за извършване на ревизията е продължен до 27.06.2019 г., като за целта са издадени Заповеди № Р-22220219001605-020-003/27.05.2019 г., № Р-22220219001605-020-004/27.06.2019 г. и № Р-22220219001605-020-005/23.07.2019 г. Определен е срок за приключване на ревизията до 27.08.2019 г.

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/ № Р-22220219001605-092-001/27.09.2019 г., връчен електронно на 29.09.2019 г. [фирма] не е упражнило правото си да подаде писмено възражение по реда на чл. 117, ал. 5 от ДОПК срещу констатациите на РД.

Със Заповед № 22220219001605-023-001/03.10.2019 г. производството по извършване на ревизията е спряно, а със Заповед № Р-22220219001605-143-001/05.11.2019 г. е възобновено.

Ревизията приключва с РА № Р-22220219001605-091-001/03.02.2020 г., издаден от Т. Б. Г. на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С. – орган, възложил ревизията, и М. С. С. на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С. – ръководител на ревизията. РА е връчен електронно на 06.02.2020 г.

Оспорваните задължения за ДДС са установени в резултат на непризнато право на приспадане на данъчен кредит на основание чл. 68, ал. 1, т. 1 вр. чл. 6 от ЗДДС по фактури, издадени от [фирма] с ЕИК:[ЕИК], [фирма] с ЕИК:[ЕИК], [фирма] с ЕИК:[ЕИК], [фирма] с ЕИК:[ЕИК] и [фирма] с ЕИК:[ЕИК].

Процесният РА е бил оспорен на основание чл. 119, ал. 2 от ДОПК пред компетентния орган – директор на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ С. при Централно управление на НАП, с жалба вх. № 53-06-2160 от 21.02.2020 г. по регистъра на ТД на НАП С. и с вх. № 23-22-341/27.02.2020 г. по регистъра на дирекция ОДОП С.. С Решение № 702/28.04.2020 г. процесният РА в оспорваната в настоящото производство част е бил потвърден.

С оглед гореизложеното съдът намира, че жалбата е подадена в срока за обжалване на РА от надлежна страна – адресат на оспорения административен акт /АА/, с който се

установяват задължения, и след изчерпване на административния ред за оспорване по чл. 155 от ДОПК, поради което същата е допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Съгласно чл. 160, ал. 2 от ДОПК съдебният контрол за законосъобразност и обоснованост на РА включва преценка дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби при издаването му. Оспорваният РА № Р-22220219001605-091-001/03.02.2020 г. е издаден от възложителя на ревизията и ръководителя на ревизията съгласно чл. 119, ал. 2 от ДОПК. В качеството на възложител на ревизията съгласно цитираните по-горе заповеди е Т. Б. Г. на длъжност началник на сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., оправомощен на основание чл. 112, ал. 2, т. 1 от ДОПК със Заповед № РД-01-803/07.06.2017 г. на директора на ТД на НАП С.. В качеството на ръководител на ревизията, определен с посочените заповеди, е М. С. С. на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С.. Поради това РА е валиден, издаден от компетентен орган съгласно чл. 119, ал. 2 от ДОПК и в предвидената от закона писмена форма.

Релевираните в жалбата доводи за допуснати нарушения на процесуалните и материалноправните разпоредби при издаването на процесния РА са самостоятелно основание за отмяна на ревизионния акт. Разпоредбата на чл. 160, ал. 4 от ДОПК изисква съдът да реши по същество спора относно законосъобразността на определеното задължение, като се произнесе относно съществуването, основанията и размера на същото.

Между страните не се спори по отношение доводите, въз основа на които органът по приходите е отказал правото на приспадане на данъчен кредит по спорните фактури на жалбоподателя, а именно – липса на кадрова и материална обезпеченост на преките доставчици и липса на реално извършени доставки.

Изложените в жалбата възражения за нарушения на процесуалните правила от страна на органите по приходите, изразяващи се в неспазване на основните принципи на данъчния процес, включително недостатъчна обоснованост на процесния РА и подробно обсъждане на всички доказателства във връзка с извършената ревизията, съдът намира за неоснователни. Съображенията за това са следните: с оглед изложеното в РД е видно, че органите по приходите са спазили както принципите на служебното начало и на обективността, така и принципа на гарантиране и осигуряване на правото на защита на ревизираното лице – приети са като доказателства представените от ревизираното лице документи, като същите са обсъдени подробно в РД, който е неразделна част от процесния РА, от една страна, а от друга – изисквани са служебни документи и писмени обяснения от ревизираното лице, извършвани са насрещни проверки от неговите контрагенти, както и служебни проверки при условията на обективност и безпристрастност на приходните органи, за да се установи правомерно ли е упражнено правото на данъчен кредит от ревизираното лице.

Съдът не споделя изложените възражения на жалбоподателя относно липсата на обоснованост на оспорвания РА и по-точно, че той е издаден в резултат на общи разсъждения, а не на конкретно изложени съображения за издаването му. С оглед събраните доказателства приходните органи в РД, въз основа на който е издаден процесният РА, са изложили конкретни и детайлни мотиви, на основание на които не са признали правото на данъчен кредит на ревизираното лице – жалбоподател по настоящото производство.

В този смисъл съдът не констатира наличието на съществени нарушения на процесуалните правила, които да са основание за отмяната на процесния РА.

По отношение на нарушението на материалноправните разпоредби настоящият съдебен състав с оглед представените писмени доказателства и изложеното в жалбата стигна до следните изводи: за данъчни периоди м. 10.2018 г. и м. 01.2019 г. не е признато правото на приспадане на данъчен кредит в размер на 22 568,00 лв. по шест фактури, издадени от [фирма]. Фактурите с № 42/19.10.2018 г. и № 43/22.10.2018 г. са с предмет на доставките „почистване, сортиране, товаро- разтоварна дейност – насипна пшеница“. Останалите фактури, а именно - № 506/28.01.2019 г., № 507/29.01.2019 г., № 508/30.01.2019 г. и № 509/31.01.2019 г., са разгледани като такива са авансови плащания за доставка на грах.

Жалбоподателят е представил копия от фактурите заедно с договори, приемо-предавателни протоколи и доказателства за извършени плащания. С Искане за представяне на документи и писмени обяснения от задължено лице /ИПДПОЗЛ/ № П-22221019074787-040-001/31.05.2019 г. на [фирма] е указано да осигури достъп на органите по приходите до оригиналните документи. Проверяваното лице е декларирало, че всички оригинални документи и счетоводни регистри се намират при счетоводителя на дружеството – Й. П.. Органите по приходите са осъществили контакт с последния, който е заявил, че не разполага с документи на [фирма] и че последното е негов бивш клиент.

От проверяваното лице са представени копия от четири договора, като единият от тях не касае ревизираните периоди. Представени са отново копия от два разходни касови ордера – от 15.11.2018 г. и 16.11.2018 г., отчети по сметка от [фирма] - пет броя, два броя приемо-предавателни протоколи от 19.10.2018 г. и 22.10.2018 г., обратна ведомост и счетоводни записи за месеците януари, февруари и март 2019 г. Два от договорите са определени като договори за услуги - № 0026/2018 от 19.10.2018 г. и № 0027/2018 от 22.10.2018 г. Последните са сключени между [фирма] и [фирма] и са с един и същ предмет: почистване, сортиране и товарно-разтоварни дейности в/от транспортни чували на тонове насипна царевица срещу възнаграждение, както следва: 230 тона насипна царевица срещу възнаграждение 8500,00 лв. без ДДС по първия договор и 230 тона насипна царевица срещу възнаграждение от 8500,00 лв. без ДДС по втория договор. Уговорен е срок за изпълнение от 45 дни, като е уточнено, че срокът започва да тече от деня, следващ подписването на договорите.

Независимо от така уговореното, в деня на подписването на договорите страните по същите подписват приемо-предавателни протоколи – от 19.10.2018 г. и от 22.10.2018 г., за приемане на изпълнението и издават фактури № 42/19.10.2018 г. и № 43/22.10.2018 г. за уговорените възнаграждения. Към първата фактура е приложен фискален бон от 15.11.2018 г., а към втората – от 16.11.2018 г. Органите по приходите посочват в РД, че не е доказано времето и мястото на извършване на услугите „почистване, сортиране и товарно- разтоварни дейности в/от транспортни чували на тонова насипна царевица“, а самите фактури са издадени на датата на сключване на договорите без наличието на време за реално изпълнение на договореното.

Между ревизираното лице и [фирма] е сключен и трети договор - № 09 от 03.01.2019 г. за продажба на грах – реколта 2019 г. В договора не са уговорени обаче нито единичната цена за килограм или тон от стоката, нито цената на доставката. В този смисъл правилно ревизиращите са приели, че договорът за бъдеща доставка не отговаря на обичайната търговска практика, тъй като липсва фиксирана или поне

договорена в определени граници единична цена за стоката. Във връзка с този договор в РД са обсъдени и фактури № 506/28.01.2019 г., № 507/29.01.2019 г., № 508/30.01.2019 г. и № 509/31.01.2019 г. Органите по приходите правилно са констатирани, че цитираните фактури не може да се обвържат с доставки на грах, тъй като липсват доказателства относно датата и мястото на предаване на стоката, относно прехвърлянето на собствеността върху стоката. Липсват и приемо-предавателни протоколи, транспортни, складови и други документи, доказващи съхраняване на стоката при доставчика, предаване или превозване.

В действителност в практиката на Съда на Европейския съюз /СЕС/ се приема, както е посочил и жалбоподателят, че липсата на други документи, освен фактурата, които да доказват реалността на доставката, не може да бъде единствено основание органите по приходите да откажат на ревизираното лице правото му да приспадне данъчен кредит, но следва да се има предвид, че в конкретния казус е налице не само липса на документи, доказващи по безспорен начин реалността на процесните доставки. Липсата на реалност на доставките се подкрепя и от липсата на кадрова и техническа обезпеченост на доставчика, доказани чрез служебни проверки от страна на органите по приходите именно в съответствие с принципите на обективността и на служебното начало.

Освен това, следва да се подчертае и констатацията на органите по приходите, отразена в РД, касателно плащанията по фактури № 506/28.01.2019 г., № 507/29.01.2019 г., № 508/30.01.2019 г. и № 509/31.01.2019 г.: в рамките на един ден се извършват по няколко плащания на различни суми, които биват незабавно теглени в брой от представител на [фирма], през същия ден банковата сметка на [фирма] се захранва неколкократно с подобни суми, при положение, че дружеството не получава плащания в брой и не генерира кешови парични потоци, видно от представените писмени доказателства във връзка с извършената ревизия. В тази връзка и с оглед представените и събрани в хода на ревизионното производство доказателства правилен е изводът на органите по приходите, че една и съща сума неколкократно е превеждана по сметка на доставчика, след което преведената сума е теглена в брой от доставчика, със същата сума е захранвана сметката на клиента и отново е превеждана по сметка на доставчика с цел да се създаде привидност за значителни по своя размер плащания.

Правилно ревизиращите органи са отхвърлили наличието на авансови плащания, позовавайки се на практиката на СЕС и на Върховния административен съд /ВАС/ и посочвайки, че за да бъде ДДС изискуем преди още стоките или услугите да са доставени, е необходимо към момента на авансовото плащане всички елементи на данъчното събитие да са известни и съответно стоките или услугите да са точно определени именно в момента на авансовото плащане. Видно е събраните доказателства, [фирма] не е доказал възможността да набави договорените стоки – грах – реколта 2019 г., а освен това, не са ясни нито характеристиките на стоката, нито начина за предаването и транспортирането им. В този смисъл не може да се приеме, че е налице авансово плащане, той като дори ревизираното лице не знае за какви точно стоки плаща.

Съдът не кредитира възражението на жалбоподателя, че ревизиращите органи не са изискали от него доказателства, като по този начин са го лишили от участие в ревизионното производство. Напротив, видно, както по отношение на доставчика [фирма], така и по отношение на останалите доставчици, органите по приходите са

направили опити служебно да съберат доказателства, въз основа на които именно обективно да стигнат до извод налице ли са предпоставките за упражняване на правото на приспадане на данъчен кредит. Неоснователно възразява жалбоподателят, че от него не са изисквани определени доказателства, а представените от него са били пренебрегнати и необсъдени. Всъщност органите по приходите доста подробно, конкретно, детайлно са обоснали своите фактически и правни изводи, а липсата на документи, доказващи реалността на процесните доставки, не е в резултат на тяхното поведение, а напротив – в резултат на поведението на самото ревизирано лице.

С оглед гореизложеното и направените констатации в РД, неразделна част от процесния РА, ревизиращите правилно са отказали на жалбоподателя правото на приспадане на данъчен кредит, тъй като последният не е доказал реалността на доставките от [фирма], а напротив – налице са достатъчно доказателства, обосноваващи точно обратния извод – именно че доставките не са реални.

По отношение на данъчен период м. 03.2019 г. не е признато правото на приспадане на данъчен кредит в размер на 10 200,00 лв. по фактура № [ЕГН]/29.03.2019 г. с предмет на доставка „комисионна по договор“, издадена от [фирма]. До последното е адресирано ИПДПОЗЛ № П-22002319074812-040-001 от 31.05.2019 г. От доставчика не са представени документи и писмени обяснения за реалността на доставката по издадената фактура.

От своя страна, и ревизираното лице е представило само цитираната фактура и комисионен договор от 29.03.2019 г., подписан между него и [фирма]. Поради това органите по приходите са анализирали само тези документи – защото ревизираното лице е представило само тях, въпреки че е имало възможността да представи и други доказателства, чрез които да обоснове наличието на реална доставка.

Ревизиращите органи са констатирани, че никъде в договора не са уговорени нито цената, нито параметрите на стоката /пшеница/, на които следва да отговаря последната. Въпреки че договорът е със срок на действие 6 месеца и касае осигуряване на пшеница – реколта 2019 г., още в деня на подписването му [фирма] издава фактура № [ЕГН]/29.03.2019 г. на стойност 51 000,00 лв. Липсват както съпътстващи доставката документи като приемо- предавателни протоколи, транспортни документи, договори между доставчика и трети лица за доставка на пшеницата, така и доказателства за извършени плащания по фактурата.

В този смисъл правилно ревизиращите органи са приели, че не е налице реална доставка. Няма никакви доказателства, които да подкрепят твърденията на жалбоподателя, че спорната доставка е реална. Представените от него договор и фактура не обосновават в достатъчна степен наличието на реалност на доставката, а точно обратното – навеждат на извода, че такава всъщност липсва.

Органите по приходите в изпълнение на своите служебни правомощия са изискали документация както от ревизираното лице – жалбоподател в настоящото производство, така и от спорния доставчик, но такива не са били представени. С оглед на това обстоятелство съдът счита, че жалбоподателят не е бил лишен от участи е в ревизионното производство, както последният твърди в жалбата си. Напротив, както по- горе вече беше посочено, в изпълнение на принципите на служебното начало и на обективността ревизиращите органи са предприели необходимите действия, за да установят действителното положение.

За данъчен период м. 08.2018 г. не е признато правото на приспадане на данъчен кредит в размер на 3740,00 лв. по три фактури с № [ЕГН]/31.08.2018 г., № [ЕГН]/31.08.2018 г. и №[ЕИК]/31.08.2018 г., издадени от [фирма]. Фактурите са с предмет на доставката „комисионна по договор – продажба на царевица“.

На спорния доставчик е връчено искане за представяне на документи № 11-04001519133898-040-001/05.08.2019 г. Представени са документи и писмени обяснения,

както следва: копия от издадените на ревизираното лице фактури, придружени от касови бележки от ЕКАФН и комисионен договор, както и 9 фактури, издадени от трети лица и с получател [фирма] за продажба на зърно.

Представените документи са идентични с представените от ревизираното лице. Видно от тях, комисионният договор е сключен на 31.08.2018 г. и още в същия ден са издадени цитираните три фактури. От съществено значение е да се отбележи, че между съдържанието на договора и деветте фактури има противоречие, тъй като спорният доставчик е следвало да намери царевица, а деветте фактури са за доставки на различни видове зърно.

Най-съществено е обаче да се посочи, че всички 9 фактури са от 2017 г., което означава, че както правилно са констатирани и органите по приходите, те са издадени между десет и седемнадесет месеца преди сключване на процесния договор и издаване на фактурите за комисиона от страна на [фирма].

Отново липсват доказателства както от страна на жалбоподателя, така и от страна на спорния доставчик за реалността на извършените доставки. Неоснователни са възраженията на жалбоподателя, че такива от него не са изисквани.

За данъчен период м. 11.2018 г. не е признато правото на приспадане на данъчен кредит в размер на 8011,00 лв. по две фактури, издадени от [фирма]. Фактура № [ЕГН]/28.11.2018 г. е с предмет на доставка „продажба на чували биг- бег с вместимост от един тон за насипни товари с лого на получателя – 360 бр., при единична цена от 15,50 лв.“, а фактура № [ЕГН]/29.11.2018 г. е с предмет „почистване, сортиране и товаро- разтоварителни дейности – насипна царевица 985 тона при единична цена от 35,00 лв.“

Ревизираното лице е представило следните документи: спорните фактури, договор, приемо-предавателен протокол и касови бележки за плащания в брой; спорният доставчик е представил следните документи: фактури, договор, приемо- предавателен протокол, фактури за предходни доставки, касови ордери, свидетелство за регистрация на фискален апарат и платежно нареждане за внесено в бюджета ДДС. Въз основа на изброените документи и с оглед на тяхното съдържание ревизиращите органи са обосновали липсата на обезпеченост от страна на спорния доставчик за извършване на доставките, поради което последният е превъзложил изпълнението на услугите на своя подизпълнител [фирма].

За последното са събрани доказателства, че е т.н. „липсващ търговец“ – с прекратена регистрация по ЗДДС, включено в списъка с рискови субекти на НАП, не се открива на адресите му, не представя изисканите му документи, издава множество фактури към други лица от списъка с рискови субекти на НАП, по които начислява ДДС в огромни размери, като в същото време включва в дневниците си за покупки документи, чиято обща стойност е близка до тази на фактурираните продажби, като по този начин минимизира резултатите за отделните данъчни периоди.

В тази връзка правилно органите по приходите са приели, че не са налице реални доставки именно въз основа на обективен и всестранен анализ на събраните и представени доказателства. Именно поради това обстоятелство съдът не кредитира възраженията на жалбоподателя. Последният е имал възможност и е трябвало да представи достатъчно доказателства, които по безспорен начин да докажат реалността на извършените доставки, но не го е направил. В тази връзка съдът не възприема и неговите твърдения, че органите по приходите са нарушили принципите на ревизионното производство, защото видно, от РД и от преписката, те са извършили всички възможни и необходими действия, за да установят обективната истина.

За данъчен период м. 03.2018 г. не е признато правото на приспадане на данъчен кредит в размер на 4100,00 лв. по фактура № 190/15.03.2018 г., издадена от [фирма]. Фактурата е с предмет на доставката „извършване на СМР по слад със собствени материали на изпълнителя“.

Доставчикът е представил единствено фактурата и протокол за извършено СМР № 1/15.03.2019 г. Ревизираното лице не е представило допълнителни доказателства по спорната

фактура, като не се е ангажирали и с писмени твърдения за обекта и вида на фактурираните СМР.

Видно от документите, във фактурата и протокола не се съдържат данни относно обекта, обема, вида и други подобни характеристики на извършените СМР. Липсва конкретизация както от страна на жалбоподателя, така и от страна на спорния доставчик относно извършените дейности и вложените материали. Касателно кадровата обеспеченост на доставчика е представен трудов договор на лице, назначено на длъжност „товарач“, като не е уточнена нито установена връзката му с извършването на СМР.

В тази връзка правилно органите по приходите са отказали правото на приспадане на данъчен кредит поради липсата на реални доставки. С оглед на представените документи реалността на спорните доставки не само че не се доказва по безспорен начин, а напротив – техният анализ, какъвто е извършен и от ревизиращите лица в РД и то в достатъчна степен на подробност, води до обратния извод – именно че процесните доставки не са били реално извършени.

С оглед гореизложеното се обуслява и изводът за ползван данъчен кредит по фактури от [фирма], [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма], които не документират реално извършени доставки. Този извод е безспорно доказан от представените и събрани в хода на ревизията документи и подробно обоснован в РД и издадения въз основа на него порецесн РА.

По отношенията на възраженията на жалбоподателя, че органите по приходите са му отказали незаконосъобразно правото на приспадане на данъчен кредит поради поведение на неговите доставчици, за което той не е знаел и не е могъл да знае, съдът стигна до следните изводи: изложените възражения са неоснователни, тъй като в конкретния случай ревизиращите лица не държат отговорен жалбоподателя за поведение на неговите доставчици. Както е отбелязано и в РД, посоченото обстоятелство, че спорните доставчици са рискови или са свързани с други рискови лица, не е основание да се откаже правото на данъчен кредит на ревизираното лице, а повод за по- задълбочена проверка и анализ.

Освен това, с оглед представените доказателства именно от страна на ревизираното лице – жалбоподател в настоящото производство, става ясно, че то не разполага с документи, които да обосноват реалността на спорните доставки. В този смисъл не поведението на неговите доставчици, а неговото лично поведение е основание органите по приходите да му откажат правото да приспадне данъчен кредит. Жалбоподателят е имал правото да представи документи, да даде писмени обяснения, въз основа на които ревизиращите органи да обосноват реалността на доставките, но то не го е сторило. Именно поради тази причина органите по приходите са отказали правото му да приспадне данъчен кредит, а не защото неговите доставчици са рискови лица.

Възраженията на жалбоподателя, че неправилно са изчислени лихвите и че е извършено прихващане към нерелевантен момент съдът намира за неоснователни. Съображенията за това са следните: лихвите следва да бъдат изчислени до датата на издаване на ревизионния акт, която в процесния случай е 03.02.2020 г. – в този смисъл ревизиращите органи са изчислили дължимата лихва към релевантния момент.

Водим от горното и на основание чл. 160, ал. 1 от ДОПК Административен съд – София – град

Р Е Ш И :

Отхвърля жалбата на [фирма], ЕИК:[ЕИК], с адрес: [населено място],[жк], [улица], [жилищен адрес]00, срещу Ревизионен акт № Р-22220219001605-091-001/03.02.2020 г., издаден от Т. Б. Г. на длъжност началник на сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С. – орган, възложил ревизията, и М. С. С. на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С. – ръководител на ревизията.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от

съобщението до страните за изготвянето му и получаването на препис от съдебния акт.

Съдия: